Tatiana Makarova

FURNICA CEA VITEAZĂ

Editura Raduga, Moscova — Editura Ion Creangă, Bucureşti

Titlul ediției originale:
Т. Макарова
СКАЗКА О МУРАВЬЕ ПО ИМЕНИ МУРАВЕЙ
Издательство «Малыш»
Москва
1973

Tatiana Makarova

FURNICA CEA VITEAZĂ

Ilustrații de Ghennadi Pavlișin
În limba română de Sava Stoichițescu

EDITURA RADUGA – MOSCOVA
EDITURA ION CREANGĂ – BUCUREȘTI

Trăia odată în lume o furnică. Desigur, voi aţi vrea să-i cunoaşteţi numele, să aflaţi cum le cheamă pe prietenele ei, pe cele 40 de fiice şi fii, pe bătrîna şi iubita ei mamă, şi, bineînţeles, pe harnicul ei soţ. Pe pămînt sînt o mulţime de nume de furnici, eu, în orice caz, ştiu nu mai puţin de un milion de asemenea nume. Cunosc furnici cu numele de Ioana, Ştefania, Vasilica. Există furnici pe care le cheamă Niculina, Alexandra, Cornelia. Ei, dar nici nu poţi să le ţii minte pe toate. Vreau să spun însă că pe furnica mea n-o cheamă nici Simina, nici Andreea, nici Matilda, ci i se spune, pur şi simplu, Fur-ni-ca.

În zori, furnicile dorm somnul cel mai dulce în culcușul lor cald din mușuroi. Încă cu somnul în gene, Furnica noastră se gîndea: „La noi, în mușuroi, sînt douăzeci de familii. Luni, familia Niculinei a cărat din pădure ace de pin. Marți, familia de la etaj a adus rumeguș. Miercuri, trebuia să meargă în pădure Emilia, iar joi Simina s-a dus după aripi de libelulă ca să le pună la ferestre. Vineri, deși a căzut o ploicică bună, Eugenia a reușit să aducă trei surcele. Și cu toate că mă îngrozește gîndul de a mă scula, azi, sîmbătă, este rîndul nostru". Furnica sări totuși din pat și se apucă să-și trezească familia: „Hei, treziți-vă, spălați-vă repede și cu toții în pădure după ace de pin".

Cît fu ziulica de mare, Furnica şi familia ei trudiră în pădure şi abia la asfinţitul soarelui s-au tîrît spre casă. Soţul ei căra din greu şase ace, iar Furnica — trei ace. Fiii Furnicii au găsit lîngă pîrîu două beţişoare, iar fiicele ei — fiecare cîte un solz de con de brad. Chiar şi cel mai mic dintre fii căra o coadă de frunză, iar mezina — polen de flori. Astfel se întorceau ei acasă pe cărăruia verde, ce străbătea crîngul, pădurea şi cînd, în sfîrşit au ajuns pe meleagurile lor, au văzut, deodată, că le dispăruse casa.

„Foarte ciudat..., se miră Furnica. Cărăruia noastră... Poieniţa noastră... Macii noştri cei roşii... Unde-i atunci casa noastră cea înaltă, încăpătoare, minunata noastră casă care adăposteşte douăzeci de familii mari... Unde-o fi? murmură Furnica. Şi noi care am adus ace uscate ca să ridicăm un întreg nou etaj...". Şi, în disperare, Furnica lăsă să-i cadă la pămînt acele pe care le-a cărat. Soţul Furnicii, pălind, îşi lăsă şi el jos încărcătura. Fiii lor, destinzîndu-şi lăbuţele obosite, lăsară pe cărăruie fiecare cîte două beţişoare. Şi fiicele lor întristate s-au ghemuit şi-au scăpat din mîini solzii conurilor de brad. Deodată, undeva deasupra familiei speriate a Furnicii, se auzi un glas piţigăiat de ţînţar:

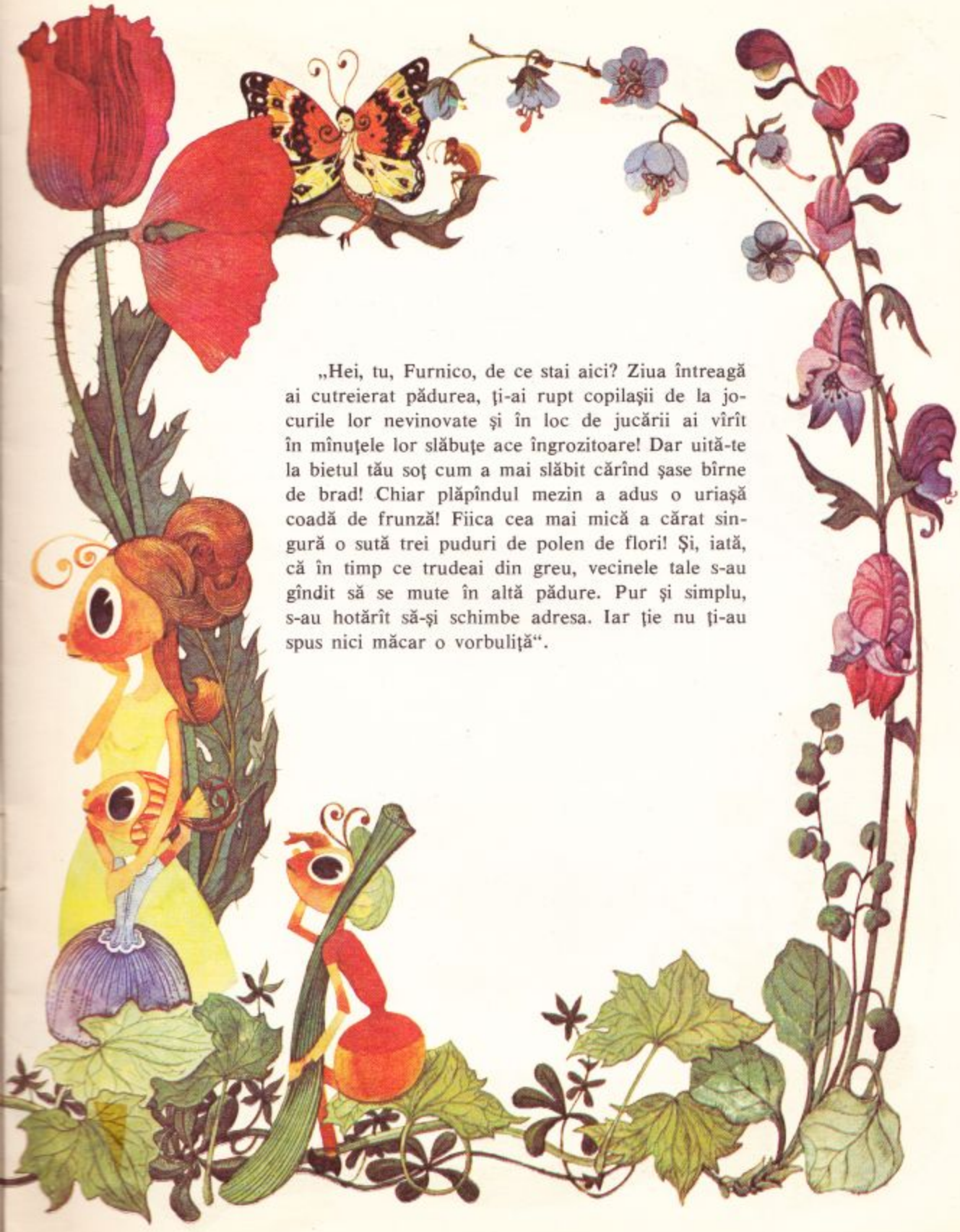

„Hei, tu, Furnico, de ce stai aici? Ziua întreagă ai cutreierat pădurea, ţi-ai rupt copilaşii de la jocurile lor nevinovate şi în loc de jucării ai vîrît în mînuţele lor slăbuţe ace îngrozitoare! Dar uită-te la bietul tău soţ cum a mai slăbit cărînd şase bîrne de brad! Chiar plăpîndul mezin a adus o uriaşă coadă de frunză! Fiica cea mai mică a cărat singură o sută trei puduri de polen de flori! Şi, iată, că în timp ce trudeai din greu, vecinele tale s-au gîndit să se mute în altă pădure. Pur şi simplu, s-au hotărît să-şi schimbe adresa. Iar ţie nu ţi-au spus nici măcar o vorbuliţă".

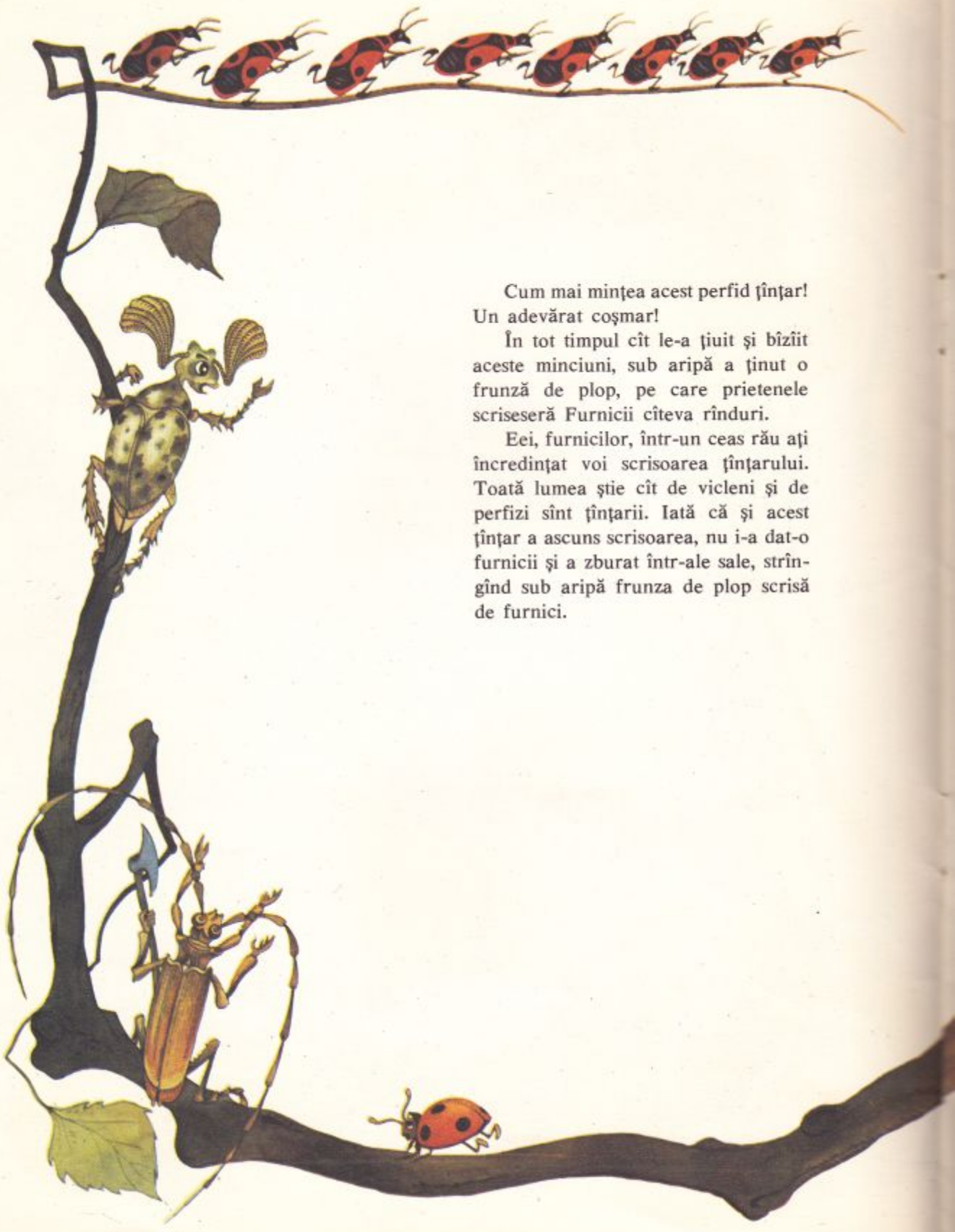

Cum mai minţea acest perfid ţînţar! Un adevărat coşmar!

În tot timpul cît le-a ţiuit şi bîzîit aceste minciuni, sub aripă a ţinut o frunză de plop, pe care prietenele scriseseră Furnicii cîteva rînduri.

Eei, furnicilor, într-un ceas rău aţi încredinţat voi scrisoarea ţînţarului. Toată lumea ştie cît de vicleni şi de perfizi sînt ţînţarii. Iată că şi acest ţînţar a ascuns scrisoarea, nu i-a dat-o furnicii şi a zburat într-ale sale, strîngînd sub aripă frunza de plop scrisă de furnici.

Dragă vecină, Furnică!
Din motive triste şi neplăcute, foarte temeinice,
trebuie să ne mutăm locuinţa în cel mai scurt timp.
Ne grăbim. O să-ţi explicăm totul mai tîrziu, cînd o
să ne întîlnim. Ne veţi găsi repede şi uşor, dacă veţi
porni de aici spre dreapta. După trei sute de paşi de
furnică, o să vedeţi trei plopi aproape desfrunziţi.
În apropierea lor se află, doborît la pămînt, un trunchi
de brad. Aveţi grijă de copii, să nu se împotmolească în
răşină. După ce treceţi de brad, ocoliţi trei muşuroaie
de pămînt şi apoi o să ne zăriţi casa. Pe curînd!

Cît de singură rămase Furnica! Nu mai avea nici prieteni, nici vecini, nici o veste de la ei de cînd li se pierduse urma. Ah, cît de singură era! Cît au locuit împreună în muşuroi, Furnica n-a ştiut ce-i tristeţea. Nici nu avea cînd să se întristeze. Întregul muşuroi se scula înainte de răsăritul soarelui şi ea s-a obişnuit ca din zori să alerge, să se grăbească, să forfotească în sus şi în jos, să cioplească şi să dea la rîndea, să-i înveţe pe copii să lucreze... Cînd, deci, să-i mai rămînă timp să se plictisească?

Nici acum ea n-apucă să se întristeze, deoarece mezina începu să plîngă. Furnica se gîndi că acuş se va însera şi că trebuie să facă familiei rost de un adăpost... Bătîndu-l pe umăr pe soţ, îi zise cu glas voios: „Să nu ne alarmăm. Totul va fi bine. Nu s-a întîmplat niciodată în lume ca furnicile să nu-şi poată găsi adăpost peste noapte. Furnicile nu se pierd cu firea şi nu se văicăresc nici chiar în basmele pentru furnicuţe".

Şi Furnica noastră porni în căutarea adăpostului. A dat tîrcoale pe la toate buturugile şi muşuroaiele, s-a căţărat pe tulpinele plantelor şi trunchiurile copacilor, a cotrobăit sub pămînt, dar peste tot era umezeală, întuneric şi frig, nu era chip să găseşti un culcuş moale şi cald. Deodată, ea zări o cutie rotundă de tablă, cu o etichetă colorată. Îşi zise Furnica:

„Văd un acoperiş de tablă, o frumoasă uşiţă şi după părerea mea, n-o să găsim pentru copiii noştri un adăpost mai bun!" Şi, pe dată, îşi conduse familia în această cutie. În ea au dormit şi, dimineaţa, cînd soarele abia răsărise, primele lui raze se jucau pe tablă şi toată cutia s-a luminat şi a strălucit. Văzînd acestea, Furnica hotărî: „Dacă şi razele soarelui se bucură şi se joacă cu cutia noastră, înseamnă că nu-i pe lume o locuinţă mai bună şi nu voi mai pleca din ea nicăieri!"

În jur nu era nimeni să-i spună Furnicii că nu-i momentul să se bucure de noua şi strălucitoarea ei locuinţă, că trebuie să-şi salveze familia şi cît mai repede cu putinţă, deoarece castorii şi-au construit un nou stăvilar, au schimbat cursul pîrîului de pe muntele vecin şi, acuş-acuş, aici vor năvăli apele. Din această cauză prietenele ei n-au mai aşteptat-o şi s-au mutat pe alte meleaguri. Neştiind nimic din toate acestea, Furnica era veselă şi bucuroasă că se instala în noua ei casă. La uşă a pus perdeluţe din pînză de păianjen, pe care străluceau atît de frumos picăturile de rouă. A aşternut paturi din muşchi moale de copaci, ca să ţină şi iarna cald. De tavan a atîrnat un licurici ca să fie lumină seara. Şi atît de mult i-au plăcut toate, încît s-a hotărît să sărbătorească mutarea în casa nouă. Pe cutia lor strălucitoare, ea a scris invitaţia.

În atenția oaspeților!
Invit astăzi, la mine acasă, la o ceașcă de ceai,
pe cunoscuți și pe necunoscuți. Scumpii oaspeți sînt
rugați să poftească deseară pe la orele opt.

Pe la ora opt, au început să năvălească în cutie, cu un bîzîtt vesel, insecte necunoscute, dar atît de simpatice, ca libelule şi fluturi de noapte. Fiarele din pădure se întrebau nedumerite: „Unde au dispărut fluturii şi libelulele?“ Le-a explicat totul coţofana: „Petrec cu toţii în cutia de argint, iar cîntecele lor se aud pînă în cea mai depărtată margine de pădure“.

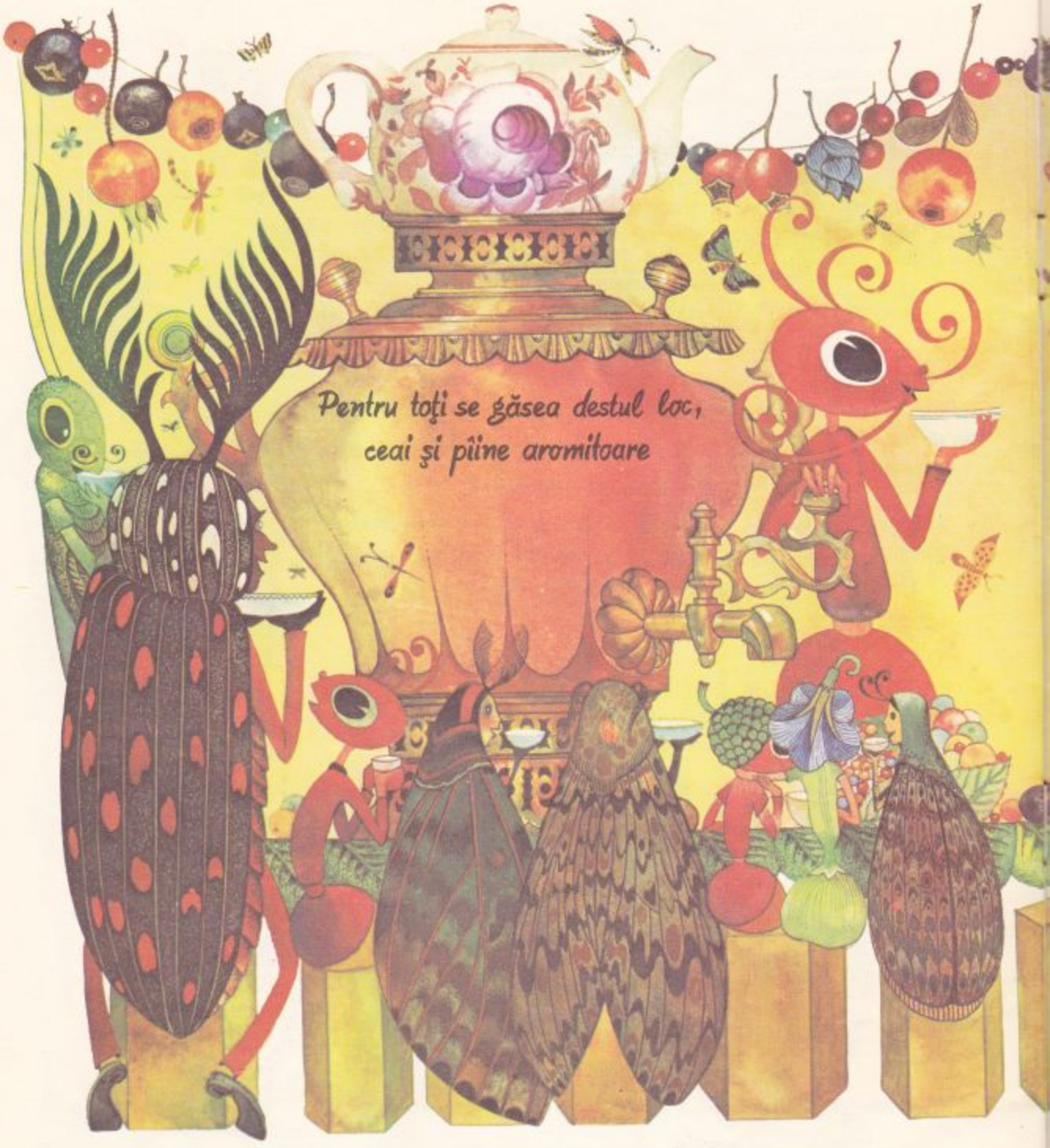
Pentru toţi se găsea destul loc,
ceai şi pîine aromitoare

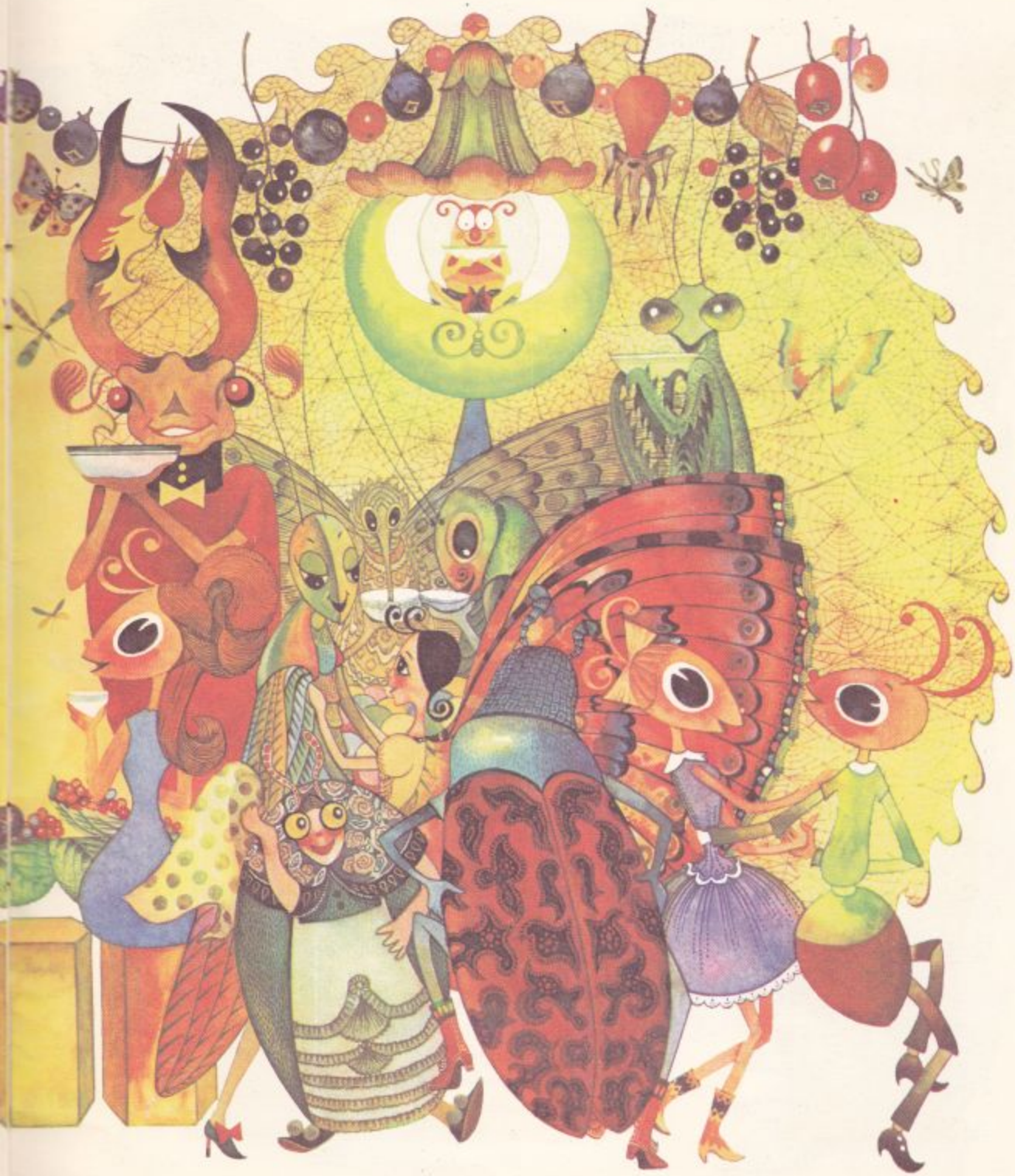

În cutie era loc pentru toţi şi destulă mîncare, dar în timpul petrecerii, fiul cel mare al Furnicii, roşcovanul, avu poftă să facă o plimbare şi... deodată, încremeni în prag. „Furnicilor! — urlă el îngrozit. În timp ce noi ne veseleam, cineva ne-a inundat! Sîntem înconjuraţi de ape! Mare nenorocire!". „Inundaţie! Potop!" — începură să strige fluturii şi libelulele şi, părăsind mîncarea şi băutura îşi luară zborul pe uşa deschisă.

Iar vechea noastră cunoştinţă, Fur-ni-ca, ea şi nu alta, întîmpină primejdia în linişte, ca totdeauna, şi, după cum îi era obiceiul, nu căzu în disperare. De ce să dispere, doar cutia plutea pe rîu cu întreaga ei familie. La urma urmei de ce? Pur şi simplu n-avea timp să dispere. Din nou, trebuia să se scoale odată cu soarele, să dea fuga, să se grăbească, să se caţere pe catarge, să strîngă mai tare pînzele, să-i cheme pe toţi sus, să ancoreze la ţărm pentru a-şi completa proviziile, să cerceteze hăţişurile şi să discute cu furnicile întîlnite în drum şi să le invite să călătorească împreună cu ea.

Nu cumva aţi observat şi voi cum, uneori, sclipeşte ceva în zare pe rîu? Nu v-a ajuns la urechi din depărtări un glas plăpînd, dînd comenzi? Nu vi s-a părut că cineva cîntă:

— Sîntem o familie numeroasă.
Avem şi rude, de nimica nu ne pasă.
Ce bine pe lume trăim
Împreună, spre Mare plutim!
La mal nici nu vrem să oprim.
Pe copii o să-i învăţăm să înoate.
Eu nu sînt nici Ştefania, nici Florica,
Eu sînt, pur şi simplu, Fur-ni-ca.
O oarecare
Furnică
De mare.

BIBLIOTECĂ PERSONALĂ
Nr. 1091
BĂCIOANU ANA - MARIA

Lector: Sandu Singer
Tipărit în U.R.S.S.

© Editura Raduga, Moscova, 1988
© Editura Ion Creangă, București, 1988

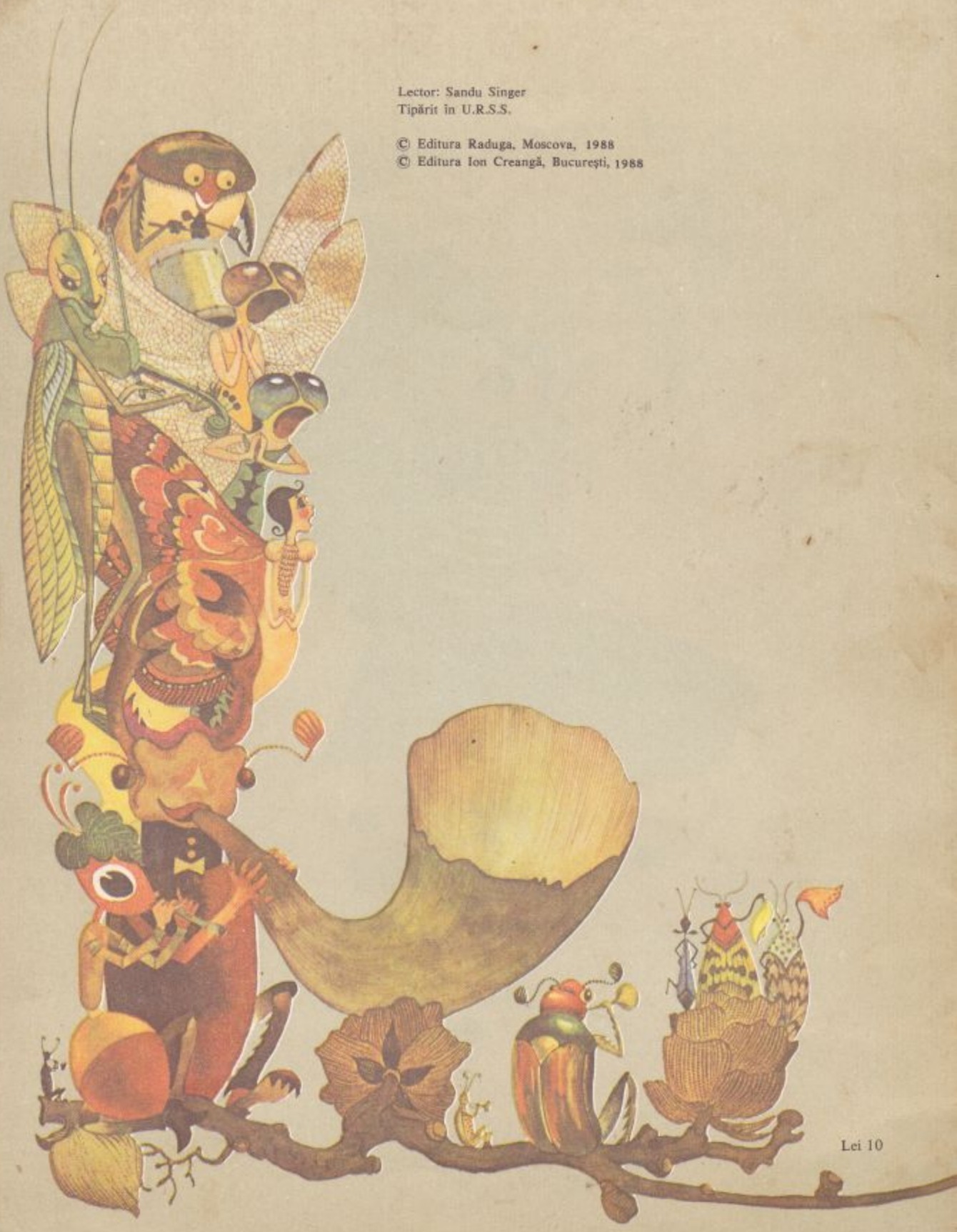

Lei 10